

THRILLER

BESTEMMING ONBEKEND

WESSEL DE VALK

futuro

Leesfragment uit Bestemming onbekend van Wessel de Valk

Een fragment uit hoofdstuk 15, pagina 70

Fissler was volledig knock-out gegaan door de klap van het rondvliegende hout. Men had hem, met hulp van een hond, een klein uur na de explosie onder het puin vandaan gehaald. De eerste dag in het ziekenhuis was hij buiten bewustzijn gebleven. Zijn situatie was niet kritiek, maar wel werd hij nauwlettend in de gaten gehouden. In de loop van de tweede dag was hij zonder hulp weer bijgekomen, met de nodige pijn die hij zo veel mogelijk probeerde te negeren. Praten was die dag nauwelijks mogelijk geweest en hij was regelmatig in slaap gevallen. Achteraf had hij van die dag weinig overgehouden, of het moest de aanblik van de verpleegster zijn geweest. Op de momenten dat hij wakker was had hij haar, zo goed en kwaad als dat tussen zijn licht gezwollen oogleden ging, bestudeerd. Ze was een aantrekkelijke vrouw die de pijnlijke realiteit draaglijker maakte.

De jonge dokter die 's middags langs was gekomen, had hem uitgelegd dat hij een hersenschudding had en dat hij de eerste dag nadat ze hem hadden binnengebracht, buiten bewustzijn was geweest. Verder had hij diverse schaafwonden en een paar stevige sneeën die netjes waren gehecht of verbonden.

'U heeft geluk gehad, meneer Fissler,' had de dokter gezegd. 'Waar u mee geraakt bent op uw hoofd weet ik niet. Een paar centimeter naar links en u had hier niet gelegen.'

Hij had daarbij met zijn lange, slanke vinger naar de linkerslaap van Fisslers hoofd gewezen. Dat gebaar had hem geërgerd. Hij was niet dood. Punt. Het belangrijkste was dat hij zo snel mogelijk uit het ziekenhuis weg kwam. Hij had geen tijd voor herstel.

De verpleegster had hem een spiegel gegeven en Fissler had met ongeloof naar zijn gezicht gekeken. Schaafwonden en een paar hechtingen maakten, samen met de twee opgezwollen ogen, dat hij veel weg had van iemand die kort geleden in elkaar geslagen was.

Ook al viel hij met regelmaat in slaap, het was nooit voor lang, want even vaak zorgde zijn beurse lichaam ervoor dat hij wakker werd. Hij had een poging gedaan om de gebeurtenissen rond het koffiehuis Gerbeaud op een rijtje te krijgen. Het nadenken was hem moeilijk was gevallen. Niet in de laatste plaats omdat het nogal

onsamenhangend was en hij er niet in slaagde om er een logisch geheel van te maken. Hij had Farkas Andrassy betreurd omdat hij ervan uitging dat hij de explosie niet had overleefd. De gedachte dat hij hem, zijn oude Hongaarse vriend, nooit meer zou zien was wel in hem opgekomen, maar zonder echt te landen. Het gegeven dat hij, als hij sneller had gelopen of eerder was vertrokken, het lot van Farkas had gedeeld drong nog nauwelijks tot hem door.

Achteraf zou hij toegeven dat hij, zonder het in de gaten te hebben, de eerste dagen in shock in het ziekenhuis had gelegen.

Op de klok zag Fissler dat het halfnegen in de ochtend was. Hij was net wakker geworden en bedacht zich dat hij niet wist waar hij zich bevond. Later zou blijken dat hij in het Buda Health Center lag. Nu keek hij vanuit zijn bed naar buiten en zag hoe de dag zonnig was begonnen.

Hij rekende op zijn overlevingsdrang. Zijn succes in het leven was altijd voortgekomen doordat hij nooit achterom keek en voortdurend bezig was met kansen. Een niet aflatende energie, gecombineerd met zijn natuurlijke nieuwsgierigheid zorgde ervoor dat hij iedereen twee stappen vooruit was. Dat wist hij, en nauwelijks bijgekomen van zijn verwondingen, voelde hij hoe zijn vertrouwde energie en analytisch vermogen terugkeerden.

Het vroege licht scheen nog aarzelend door de kleine, vierkante ramen naar binnen. De kamer was verlaten en het bed naast hem was onbeslapen gebleven. Hij voelde zich naar omstandigheden goed. Zijn vingers speelden met het laken dat keurig om de deken was geslagen. Het ziekenhuisbed was oud en bestond voornamelijk uit een stalen frame dat gedateerd aardeed. De kamer was functioneel en ontdaan van iedere luxe. Hij glimlachte moeizaam, want de situatie was absurd en hij had veel geluk gehad. Hij had de explosie, of wat het ook was geweest, overleefd en was daar voor het moment meer dan tevreden mee.

Hij vroeg zich af welke dag het was en rekende snel. Het was de derde dag dat hij in het ziekenhuis lag als de informatie van de jonge arts correct was geweest. Dat beviel hem allerminst. Het geweld rondom Limes stapelde zich snel op en hij wist dat er een onvermijdelijke taak op hem lag te wachten. Zo snel mogelijk zou hij contact leggen met een aantal sleutelfiguren.

Met enige moeite draaide hij zich om en tastte naar de la van het nachtkastje. Het ging gemakkelijk open en tot zijn opluchting lagen daarin zijn persoonlijke

eigendommen. Paspoort, portefeuille, sleutels en ook zijn telefoon die gemakkelijk tot leven kwam. Een flink aantal sms'jes en voicemails maakten in hoog tempo duidelijk dat hij werd gemist. Hij weerstond de impuls om de berichten te bekijken of af te luisteren.

Voorzichtig sloeg hij zijn been over de rand van het bed. Dat ging goed, hoewel hij een kortdurend gevoel van duizeligheid van zich af moest schudden. Hij bekeek het infuus in zijn arm en bestudeerde aandachtig hoe het was ingebracht. Met een korte beweging wist hij het los te maken. Hij was altijd handig geweest en juist nu was dat belangrijk. In de kleurloze kast, die in de hoek van de kamer stond, vond Fissler zijn kleren terug die hij, met enige moeite en niet zonder pijn, aantrok. Een spiegel was er niet in de ziekenhuiskamer. Hij besloot het eerste de beste toilet in te duiken om zich zo goed mogelijk te fatsoeneren. Het werd tijd om uit het ziekenhuis te verdwijnen.

Langzaam en zonder geluid te maken liep hij naar de deur waarachter hij de gang van het ziekenhuis vermoedde. Hij lachte om zichzelf. Ook al was de situatie ernstig, hij genoot op zijn eigen manier van het moment. Een paar dagen geleden ternauwernood aan de dood ontsnapt, gewond en gehavend in het ziekenhuis beland, en nu bezig om zo snel mogelijk te ontsnappen. Hij was hard op weg om weer de oude te worden.

Voorzichtig opende hij de deur en gluurde de gang in. Niemand. Hij ontdekte een damestoilet, bijna recht tegenover zijn kamer. Met drie korte passen was hij bij de deur en glipte naar binnen.

Op vrijwel hetzelfde moment hoorde hij korte voetstappen en zag, door de kier van de deur, hoe een onbekende, oudere verpleegster zijn kamer binnenging. Snel woog hij zijn kansen af. Het leek niet verstandig om er rennend vandoor te gaan. De kans dat hij ontdekt zou worden was groter dan wanneer hij vanuit het damestoilet het juiste moment afwachtte. Het duurde enkele seconden voordat de verpleegster de kamer uit kwam rennen. Vrijwel direct stond ze stil en speurde de verlaten gang af.

‘Meneer Fissler ...’ In haar stem klonk lichte paniek door. ‘Meneer Fissler?’

Door de kier van de deur volgde hij haar nauwlettend. De verpleegster aarzelde en deed in beide richtingen een paar passen de gang op en af. Vervolgens nam ze een besluit en liep snel naar een klapdeur die ze met kracht opende. Nog een keer wierp ze een blik over haar schouder, in de hoop haar verdwenen patiënt te ontdekken, en verdween.

Fissler keek kort in de spiegel en zag dat het nog wel enkele dagen zou duren voordat hij weer toonbaar was. Hij verliet het damestoilet nadat hij opnieuw gecontroleerd had of de gang vrij was. Over zijn schouder kijkend, liep hij in de tegenovergestelde richting waarin de verpleegster kort daarvoor was verdwenen.

Nauwelijks vijf minuten later had Fissler het ziekenhuis via de achteruitgang ongezien verlaten en een taxi weten aan te houden. Het interesseerde de chauffeur niet hoe hij eruitzag nadat hij hem dubbel tarief had aangeboden als hij direct zou vertrekken.

Later zou hij zijn excuses aanbieden aan het ziekenhuis, dacht Fissler. Daar was nu geen tijd voor. Hij had haast, enorme haast en voelde de pijn vrijwel niet meer.